தத்துவவிவேசினி

இந்துசுவக்கியானசங்கத்தாரால்பரிபாலிக்கப்பட்டுவருகின்ற

வாராந்த திராவிட சுவக்கியான பத்திரிகை.

Vol. V.—No. 42.] MADRAS:—SUNDAY OCTOBER, 17, 286. A. S. [Monthly, 4 Annas.

சோல்லுகசோல்லைப்பிறிதோர்சோலச்சோல்லை
வேல்லுஞ்சோலின்மையறிந்து.—குறள்.

விநோதம்.
வாதநிபந்தனை.
மூளையின் தன்மை.
விபூதிதாரணம்.
விசேஷபிரசங்கம்.
நோடீசு.

விநோதம்.

மதப்பிரயாசை வீண்பிரயாசை.

ஒருபாதிரியாரை உத்தியோகத்திலிருந்து தள்ளிவிட எத்தனப்பட்டார்கள். அவர் நீங்களப்படிச்செய்தால் அதினாலேநூறுபேருக்கு நஷ்டம் நேரிடுமென்றார். அதைக்கேட்டவர்கள் அவர்துணிவுடையவராதலால் ஏதாவது தீங்குசெய்ய நினைத்திருப்பாரென்று எண்ணிக்கொண்டார்கள். அதின்மேல் அவரை ஊன்றிக்கேட்டபோது; அப்படிக்கல்ல, எனக்கு இந்தவேலைபோனால் வைத்தியஞ்செய்ய உத்தேசித்திருக்கிறேன், இந்த வேலையில் அநேகருக்கு இரட்சிப்பு வழிகாட்டினேன்! வைத்தியத்திலோ, நூறுபேராவது என்கையினால் சாவார்களென்று நினைக்கிறேனென்றார்.

உண்மையானஉழைப்பு.

ஸ்வீடன்தேசத்து அரசனாகிய சாரல்ஸ்என்பவன் ஜெஸ-ஹயிட்ஸ் என்கிற மதப்பிரிவு சபையார்பேரில் கடுங்கோபங்கொண்டவனா யிருந்தான். அவன் அவர்களுடைய சங்கங்களைக்கலைத்து, அவற்றிலுள்ளவர்களைத் தன்னுடைய கனிச்சுரங்கங்களில் வெட்டுவேலைசெய்யும்படி அனுப்பி வருந்தோறும், இவர்கள் பூமிக்குமேற்புறத்தில் வெகுகஷ்டப்பட்டு வேலைசெய்கிறார்களே பூமிக்குட்புறத்திலும் அவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு வேலைசெய்கிறார்களா பார்ப்போமென்று சொல்லிக்கொண்டு வந்தான்.

நிகழும் அக்டோபர்மீ 9உ சுதேசாபிமானியில் சிலவரிகளை எழுதி ஆஸ்திகர் நாஸ்திகளை வென்றுவிட்டதாக சந்தோஷித்தார்கள்; நாங்களும் கண்ணுற்றுக் களிப்புற்றோம். அதை வருகிற பத்திரிகையில் காணலாம்.

ஓராதிவாரதினம் ஸ்வாமியார் சிற்றுத்திக்காடு ஸ்ரீநிவாசாசாரியர் பலமதங்களின் கொள்கையைப்பற்றிச் செய்த உபந்யாசத்திலே, வேதத்தை ஆதாரமாகக்கொண்ட மதங்கள் இன்னின்னதென்றும், வேதபாஹியமான மதங்கள் இன்னின்னதென்றும் பலவற்றைக்கூறி, சாமானியமானவற்றைக் கூறாமல் முதலியனவென்று முடித்துவிட்டார். அந்தஉபந்யாசம் சென்ற ஆகஸ்டு-16உ சுதேசமித்திரனில்பிரசுரஞ்செய்யப்பட்டது. அப்போது மேற்படி இருவகைச்சமயங்களிலும் சைவசமயத்தைக்காணோமேயென்று கவனியாமல், ஆசாரியர் - சிவனை விஷ்ணுவினுடையஅடிமையென்று வெளிப்படையாய் அழுத்திச் சொன்னபோது மனதில்பட்டு, சிவன்பெரியவனென்று எண்பிக்க ஷை சுதேசாபிமானியில் சிலவரிகள் எழுதப்பட்டன.—சிலருக்குஎதையும் வெளிப்படையாக வற்புறுத்திச்சொன்னால் மாத்திரம் பயன்படுகிறதேயன்றிக்குறிப்பாகச்சொன்னால்பயன்படுகிறதில்லை.—சமயிகள் ஒருவருக்கொருவர் விரோதியாமல முன்னே தங்கள் சமயங்களைச் சமரசமாக ஒருவழிப்படுத்தி ஒருகடவுளை ஸ்தாபித்துக்கொள்வதநன்மை.

வாதநிபந்தனை.

———o———

1886 ஆம் வருஷம் செப்டெம்பர்மீ 21உ மாலை 6½ மணிக்கு புதுவை சென்னபட்டணவீதி 111 வது நெம்பருள்ளவீட்டில் ம-ா-ா-ஸ்ரீ சாரம்-மு-கந்தசாமிபிள்ளையவர்களுக்கும் தத்துவவிவேசினி பத்திராதிபர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ-பு-முனிசுவாமி நாயகரவர்களுக்கும் கடவுளைப்பற்றிவாதம்நடந்தது. இந்த சங்கத்திலிருந்த முக்கியர்களிற்சிலர்,—ம-ா-ா-ஸ்ரீ ஞானப்பிரகாச முதலியார் அவர்கள், ம-ா-ா-ஸ்ரீ சம்பியப்பன்தாஸ் அவர்கள், ம-ா-ா-ஸ்ரீ தெய்வசிகாமணி படையாட்சியவர்கள் முதலாயினோர். இந்தவாதத்தைப் பேசியமட்டில் எழுதி ஈற்றில் உபயவாதிகளும் தங்கள் தங்கள் கையொப்பம்வைத்து மேற்சொன்ன முக்கியர் கையொப்பத்தையும்பெற்று, உபயவாதிகளும் இஷ்டமிருந்தால்ஒவ்வோர்பிரதி பெற்றுக்கொள்ளல்வேண்டும். வாதப்பிரதிவாதத்தை அப்போதைக்கப்போதுஇருபாரிசத்தும் எழுதிவரல் வேண்டும். (இந்தநிபந்தனைக்கு இருதிறவரும் சம்மதித்தபின் வாதம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.)

வாதம்

பு-முனிசுவாமிநாயகர்—கடவுள் என்பதற்கு உமமுடையபொருளென்ன ?

ச-மு-கந்தசுவாமிபிள்ளை—கடவுள் என்பதற்கு நீங்களென்ன சொல்லுகிறீர்கள் ?

பு-மு-நா—கடவுள் என்பது வெற்றுரை, அதற்கு எங்களுக்குப் பொருளில்லை.

ச-மு-க-பி—பொருளில்லாத சொல்லும் உண்டா ?

பு-மு-நா—பொருளில்லாத சொல் கோடிகோடியா யுண்டு.

ச-மு-க-பி—பொருளில்லாதசொல்லில்லையென்றுசாதிப்பேன்.

இதைப்பற்றிஇருவரும் பிரத்தியேகவாதம் செய்யப்போகிறதாய் கையொப்பம் வாங்கப்பட்டது.

பு-மு-நா—கடவுள் என்பதற்குப் பொருளென்ன ?

ச-மு-க-பி—கட-என்பது பகுதி - உள்விகுதி - கடவுள் கடந்தவன்.

பு-மு-நா—எதைக்கடந்தவன் ?

ச-மு-க-பி—யாவும் கடந்தவன்

பு-மு-நா—கடத்தலாவ தென்ன ?

ச-மு-க-பி—அளக்க அளக்க அளவு படாதது.

பு-மு-நா—நீங்கள் அளந்தவரையில் கடவுளுடைய தன்மையெப்பேர்ப்பட்டது?

ச-மு-க-பி—கடவுளினுடைய இலட்சணம் உருவம் அருவம் உருவருவமாயு மிருப்பர்.

பு-மு-நா—உருவென்பதற்குப் பொருளென்ன ? அருவென்பதற்குப் பொருளொன்ன ? உருவரு வென்பதற்குப் பொருளென்ன ?

ச-மு-க-பி—உருவம் கட்புலனுக்கு வெளிப்பட்டுத் தோன்றுவது ஸ்தம்பம்போல; அருவம் கட்புலனுக்குத் தோன்றாதுஅறிவிற்குத்தோன்றுவது; உருவருவாவது கட்புலனுக்குத் தோன்றுவது தீபம்போல.

பு-மு-நா—லக்ஷணம் லக்ஷியத்திற்கு பின்னமா அபின்னமா?

ச-மு-க-பி—அபின்னம்,

பு-மு-நா—அபின்னமென்பதற்குப் பொருள் "விட்டுநீங்காத" தென்பதோ வேறோ ?

ச-மு-க-பி—அதைக்கேட்கவும் வேண்டுமோ ?

பு-மு-நா—கேட்டால்தான் அதன்பொருள் இங்குள்ளவர்களுக்கெல்லாம் தெரியும். கடவுளைஉருவமாய்க்காட்டுவீரா!

ச-மு-க-பி—நான்சொல்லுகிறபடி நடந்தால் காட்டுவேன்.

பு-மு-நா—எத்தனைநாளில் காட்டுவீர்.

ச-மு-க-பி—அதையேன்கேட்கிறீர்கள் ?

பு-மு-நா—கேட்காவிட்டால் என்வாழ்நாள் முழுதும் காட்டுகிறேன் காட்டுகிறேனென்று போக்குகாட்டினால் முடிவெப்படியாகும் ?

ச-மு-க-பி—நடந்தபோதே காட்டுவேன்.

பு-மு-நா—நீங்கள் நடக்கச்சொல்வதென்ன?

ச-மு-க-பி—அன்பது ரஸ்தா வேண்டும்(ரஸ்தா=கொயர்)

பு-மு-நா—அன்பது ரஸ்தாவில் எழுதக்கூடியதைச் சொல்லுங்கள் ? (இப்போது இராத்திரி 9-மணியாய்விட்டமையால் நாளைகாலமே ம மணிக்கு ஆரம்பிப்போம் என்று ஷை கந்தசாமி பிள்ளை சொல்லினர். அப்போது கடிகையைப்பார்த்தபோது ஏழேமுக்கால் மணியாகவிருந்தது)

பு-மு-நா—இன்னும்-9க்கு $1\frac{1}{2}$மணித்தியாலமிருக்கின்றமையால் அதுவரையில் சொல்லக்கூடியதை சொல்லலாமே.

ச-மு-கபி—நூல்-கல்வி-அறிவு-ஒழுக்கம் இம்மூன்றுந் தெரிந்துகொளளவேண்டியது. கல்வி யென்பது தன்னையும் தன்னையுடையவனையும் தெறிந்துகொள்வதற்கு ஆதாரமாயிருக்கிறநூல் (வைராக்கியசதகம் வைராக்கிய தீபம் உந்தியார்) அறிவென்பது அந்நூலிற்சொன்னயாவும் ஐயமற அறிந்துகொள்ளுதல். ஒழுக்கமாவது-இந்திரிய ஒழுக்கம் கரணஒழுக்கம் ஜீவஒழுக்கம் ஆன்மஒழுக்கம் எனநான்குவகைப்படும். இந்திரிய ஒழுக்கமாவது மேற்சொன்ன நூலில் கண்டிருக்கிற சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் நாலுவிதபடிகளில் சரியையில், மந்தன், மந்ததரன், தீவிரன் தீவிரதரன் என்னும்நால்வகை பக்குவர்களுக்குள் ஒருவனாய் மந்தனுக்குச்சொல்லியிருக்கிற மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் இம்மூன்றையும் அந்நூலிற் சொல்லியிருக்கும் அதற்குத்தக்க தன்மையுள்ள ஆசாரியனிடத்தில் மூலதீட்சையை அதாவது விசேஷ தீட்க்ஷையை அந்நூலிற்சொல்லியபடி பெற்று அதையனுபவித்தபிறகு இரண்டாவது தீட்சையை அதாவது விசேஷதீக்ஷைபெற்று இன்சொல்லாடல், தோத்திரம் செய்தல், முன்சொன்ன மூர்த்தியைப்பார்த்தல், அவரது புகழைக்கேட்டல், அவரது கோயில் வலம்வரல் புலைகொலை விடுத்தல் களவுசெய்யாதிருத்தல் நல்லறம் கிரகித்தல் அம்மூர்த்தியைக் கைகூப்பித் தொழுதல் முதலான ஒவ்வொன்றையும் மேற்சொன்ன நூலிற்கண்டிருக்கும்படி செய்தலாம். இதுவரையில் தாங்கள் நடந்துகொண்டால் மற்றதையும் எழுதிக்கொள்வோம். ஆனால் முன்குறித்த அன்பதுரஸ்தா வேண்டுமென்பதற்கு இது மாறுதலல்ல. இதில் முன்பின் மாறுதலாகிய பிழைகளிருக்கும் அதைப்பிடித்து வாதிக்கக்கூடாது. நாளை என்னிடமுள்ள புத்தகத்தைக் கொண்டுவந்து பார்த்தெழுதிவைக்கிறேன்.

பு-மு-நா—நீங்கள்சொன்ன வைராக்கிய சதகம், தீபம் அவிரோத உந்தியார் முதலியவைகளை யான் உணர்ந்தும் அவற்றின் பரஸ்பர விரோதங்களைப் பலமுறைகண்டித்தும் இருக்கின்றேனாதலால் அவற்றால் கடவுணிச்சயம் விளங்க வில்லை.

ச-மு-க-பி—வைராக்கிய சதகம் உமக்குத்தெரிந்திருந்தால" ஒழித்திடும் பவப்பகை விரைந்துள்ளமே யோது மூதுணர்வோர் முற்பழிச்சுபாடலை" என்னும் பாட்டிற்குப்பொருள் சொல்லும் பார்ப்போம்.

பு-மு-நா—பேரறிவினையுடையோர் முன்னாளிலே தோத்திரம் செய்த பாடல்களை நெஞ்சமே நீ விரைவாகத்தோத்திரம் பண்ணு (பண்ணினால்) பாவபுண்ணியத்தின் பயனாகிய பிறவி யொழிந்துபோம்.

ச-மு-க-பி—பவமென்றால் பாவமா ?

பு-மு-நா—பவமென்றால் பாவமல்ல, பிற்பவம், முற்பவம் அதாவது முற்பிறப்பு பிற்பிறப்பு என்பதுபோல, பிறப்பு; இங்கேபவப்பகை யென்பதற்குஇலக்ஷியார்த்தம் நல்வினை தீவினைஅல்லது பாவபுண்ணிய மாதலால் அந்தலக்ஷியார்த்தத்தைக் கூறினேன். இனிக்கடவுளைரூபிக்கவேண்டியது தங்கள் கடனே.

ச-மு-க-பி—நான்சொல்லுகிறபடி நடந்தால் காட்டுவேன்.

பு-மு-நா—நீங்கள் சொன்னபடி நான் வாசித்து நடந்துங்காணமையாலல்லவோ தங்களைக் கேட்கின்றேன், தாங்கள் தன்னையும் தலைவனையும் உணர்ந்தால் குருமுகமாய் வெளியாகுமென்றீர், யான் உணர்ந்துகொண்டபிறகு நீவிர் உணர்த்தவேணடிய அவசியகமில்லையே; மெய்க்குருவை நானெங்கு தேடுவது, நீர்தானே சொல்லல் வேண்டும் ?

ச-மு-க-பி—இனிநாம் எழுதப்போகிறவற்றால்விளங்கும்.

பு-மு-நா—இனிநீவிர் எழுதப்போகிறவற்றால் விளங்கக்கூடுமா யின்பார்ப்போம், இப்போது கடவுள் இலக்கணம் உருவம் அருவம் உருவருவமென்று சொன்னீர், இதனோடு லக்ஷணம் லக்ஷியத்திற்கு அபின்னமென்றுங் கூறினீர், கடவுள் உருவமாயுள்ளபோது அருவலக்ஷணம் அவரிடத்துண்டா? உண்டேல் உருவத்தின் விரோதமாகிய அருவம் உருவத்தோடு பொருந்தியிருக்குமா ? இன்றேல் லக்ஷணத்தைவிட்டு லக்ஷியம் நீங்கியிருக்குமா! நீங்கியிருப்பது லக்ஷணமாமா ?

ச-மு-க-பி—நான்சொன்னபடி நடந்து அந்தபக்குவத்திற்குவந்தால் அப்போதுவிளங்கும்.

பு-மு-நா—காண்பானுடைய திறத்தைப்பற்றி நான் இப்போது கேட்கவில்லை, காணப்படுபொருளின் லக்ஷணத்தைப்பற்றிக் கேட்கின்றேன், அதாவது உருவததினிடத்தில் அருவம் உண்டா?

ச-மு-க-பி—அது பின்னிட்டுத்தெரியும்.

பு-மு-நா—ஆனால் இதுவரையில் பேசியமட்டில் கையெழுத்து வைப்போம்.

ச-மு-க-பி—நான் கையெழுத்துப்போடமாட்டேன்-

பின்னர் இவ்வாதத்தை யெழுதிவந்த மேற்சொன்ன முக்கியர்களி லொருவரால் கையெழுத்துபோடப்பட்டது.

(அந்தப்பெயர்) தெய்வசிகாமணி.

———o———

மூளையின்தன்மையைஅறியாமை.

சிலநாளுக்கு முன்நடந்த பிரசங்கத்தில் ஒருபிரசங்கியார், அமெரிககா தேசத்திலுள்ள ஒருடாக்டரானவர் மனிதனுடைய தலைமூளை வெவ்வேறுஸ்தானத்தில் வெவ்வேறுநிறமாக முப்பத்திரண்டு நிறமுடையதாயிருக்கிறதாகவும் ஒவ்வொரு நிறத்திற்கு ஒவ்வொருகுணமிருக்கிறதாகவும் சொல்லியிருப்பதுமன்றி, அவரிடத்திற்குக் கொண்டுபோகப்பட்ட ஒவ்வொருகுழந்தையையும்பார்த்து, அந்தந்தகுழந்தையின்னின்னவேலைசெய்யத்தகுந்ததென்று சொல்லிவருகிறதாய் உபந்நியசித்தனராம். மூளையோடு அறிவுகலப்புற்றிராமல் பிரத்தியேகமானதாயிருக்கிறதென்பதற்கு மேற்படி சங்கதியை அத்தாட்சியா யெடுத்துக்காட்டினதாக எமக்குத்தெரிவித்தவர்சொன்னாரேயல்லாமல, பிரசங்கியார்கூறிய பொருத்தத்தை விளங்கச்சொன்னாரில்லை. அறிவு பிரத்தியேகமானதென்று சித்தாந்தப்படுத்தவேண்டியது அந்த ஆஸ்திகப்பிரசங்கியாருடைய கடமையாதலால், அவர் ஏதாவது பொருத்தஞ்சொல்லியேயிருப்பார். ஆயினும், டாக்டர் உரைத்தபடி அந்தந்தநிறத்திற்குள்ள வெவ்வேறுகுணமே வெவ்வேறுதொழிலைச்செய்கிறபடியால், அந்தக்குணமே அறிவாகுமென்று சுத்த லவுகிகர்கள்கூறுகிறதை அதுஊர்ஜிதப்படுத்துகிறது. அப்படிக்கல்ல, ஒருநாகசுரக்காரன் தன்னுடைய ஆயுதமாகிய ஊதுகுழல் சீராயிருக்கிற வரையில் ஊதுவான், அது சீர்கெட்டவிடத்து அவன்சும்மாயிருந்துவிடுவான், அப்படியே அறிவானது தன்னுடைய ஆயுதமாகியமூளை சீராயிருக்கிறவரையில் அதைக்கொண்டு தன்வேலையைச்செய்கிறது, அந்தமூளைக்குப்பிணி-குடிவெறிமுதலியவற்றால்சீர்கேடுண்டானபோது, நாகசுரக்காரனைப்போல அதுசும்மாயிருந்துவிடுகிறதென்பார்கள். அதனாலே அறிவுக்கு நாகசுரக்காரனும், மூளைக்கு நாகசுரமும் உபமானமாயிருக்கின்றன. ஸ்தூலசரீரியாகிய நாகசுரக்காரனையும் நாகசுரத்தையும் வேறொருவனுடைய அறிவுக்கும் மூளைக்கும் உபமானமாக்கிவிட்டால், அந்த நாகசுரக்காரனுடையஅறிவும் மூளையும் போகிறகதியென்ன ? அறிவும் மூளையுமில்லாவிட்டால்அவன்பயன்படுவனோ!மற்றொருவனுடையஅறிவைநாகசுரக்காரனைப்போலக் கர்த்தாவாகவும் மூளையைநாகசுரத்தைப்போலஆயுதமாகவுஞ்சொல்லிவிட்டால் இவன்மூளையைக்கொண்டுவேண்டியகாரியங்களைச் செய்துவிடுவனோ; இவனுக்குமற்றக் கரசரணாதி ஆயுதங்கள்வேண்டுவதில்லையே. வேறொருபிரசங்கியார்-வேதம் அநாதியென்றும், சர்வேஸ்வரனும் அநாதியென்றுங்கூறி, இதற்குப்பிரமாணமாக ஒருதிருஷ்டாந்தஞ் செப்பியுள்ளார்; அதாவது—"ஒருவன் சொம்பு கம்பளி இரண்டையும் ஓரிடத்தில் வைத்துவிட்டு ஸ்நானஞ்செய்துவிட்டுவந்து, சொம்பு கம்பளியைத்தேடிக்காணமல் அலைந்துகொண்டிருக்கையில், ஒரு வழிப்போக்கன் என்னப்பா, அலைகிறாயென்றுகேட்க ; அவன் சொம்பு கம்பளி காணமற்போயிற்றென்றான் ; இவன் சொம்பு எங்கேவைத்தாயென்றான் ; அவன் கம்பளியிருந்தவிடத்தில் சொம்புவைத்தே

னென்றான்; கம்பளி யெங்கேவைத்தாயென்றால்,சொம்பிருந்தவிடத்தில்வைத்தேனென்றான் ; இப்படிசொம்புகம்பளியிரண்டும் ஒன்றை யொன்றுபற்றி நிற்பதுபோல வேசமும் ஈஸ்வரனுமெனக்கொள்ளவேண்டும்.'' என்றனர். இப்படிசொல்வது இக்காலத்தில் சம்பவமா, அசம்பவமா ! நாட்டுப்புறங்களிலே பறைச்சிகளுக்குள் கர்ப்பிணியாயிருந்தவளைப்பார்த்து மற்றொருத்தி நீ யெப்போதுதலைமுழுகினாயென்றுகேட்டால், கார்கழனியறுத்தோமே அப்போதென்றுசொன்னதுண்டு. இதனாலேகொஞ்சம் விவேகசாலி நிதானத்தால் சுமாராகக் காலஅளவு தெரிந்துகொள்ளக்கூடும். இதற்கும்வழியில்லாமல், மேற்கண்டவண்ணஞ்சொன்னவன மூடனும், அதைக்கேட்டுக்கொண்டு ஆட்சேபிக்காமல்போய்விட்டவன் அவனிலு மூடனுமிருந்திருக்கவேண்டும். இப்படிப்பட்டஉபமானங்களைச் சொல்லி ஜனங்களை பிரமிக்கச்செய்வது அழகன்று. அறிவு முதலிய அருமையான விஷயங்களை வாய்ச்சொற்களால் காற்றில் தூற்றிவிடுவதினால் பிரயோசனமில்லை. சங்கதிமுழுமையையும் கேட்பவர்கள் கிரகிப்பது கஷ்டம். அறிவைப்பற்றிப்பேசும்போது சோதிடமுதலான அநேகசாஸ்திரங்களை இடைக்கிடை கொண்டுவந்து முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் முறணாயிருந்தபோதிலும் யோசியாமல், நுழைத்து, வாய்கொண்டமட்டில் சரமாரியாகப்பொழிந்து, கேட்பவர்களுக்குச் சங்கதியொன்றுந் தெரியாவிட்டாலும், பிரசங்கியார் பலசாஸ்திரங்களைக்கொண்டு நிரூபித்தாரென்று நம்பும்படிமாத்திரஞ்செய்து, கடைசியில், "ஆகையால், அறிவிற்கும் மூளைக்கும் சம்பந்தமில்லை, அறிவு பிரத்தியேகமானது" என்னும் வாக்கியத்தைமாத்திரம் முக்காலும் உறுத்திச்சொல்லி, கேட்பவர்களுடைய மனதில் நாட்டமுயல்வதினால் பயனில்லை. ஆனால், அவ்வளவுமாத்திரம் பதியவைத்துவிட்டு, நாஸ்திகர்களைவென்றுவிட்டோமென்று எண்பித்தால் போதுமென்பதுதான் பிரசங்கியாருடைய கருத்தாக்கும். அப்படிச்செய்யாமல், 'ஆத்துமா அழிவில்லாததா'? என்னும் கேள்வியைப்பற்றி எழுதியிருக்கிற மெய்யறிவு-உ-ம் பாகத்தில்' அறிவைப்பற்றியும் பேசியிருப்பதால், அதிலுள்ளசங்கதிகளை ஒவ்வொன்றாகத்தொடர்ந்து, அவற்றிற்குண்டான ஆட்சேபங்களை யெடுத்துக்காட்டிக் கண்டித்து, தங்களுக்குண்டான நியாயங்களைத்தெரிவித்து, ஒருசிறு புத்தகமாகவாவதுஅச்சிட்டு பிரசுரஞ்செய்வார்களாகில், எம்போல்வாரும் மற்றவர்களும் அவ்விரண்டு பிரதிகளையும் ஒப்பிட்டுச்சீர்தூக்கிப்பார்த்து, மெய்பொய் இண்டையுமறிந்து, உண்மையை உறுதியாகப்பிடித்தொழுகுவதற்கு வகையுண்டாகும்.

அதே உபந்நியாசதினத்தில் மலையாளத்தாரொருவர் சக்கரவாளப்புல் என்னும்பெயரையுடையஒருஉலர்ந்தபுல்லைக்கொண்டுவந்துகாட்டிக் கடவுளினுடைய மகிமையைத் தெரிவித்தனராம். அவர் அந்தப்புல்லை விரல்களால் பிடித்துக்கொண்டு மற்றொருகையால் ஜலத்தைத் தொட்டுக்கொண்டு அந்தப்புல்லை தடவி உருவவே, அது பசாசு தலைவிரித்தாடுகிறதென்பதுபோலச் சுற்றியதாம். பூதங்களிலொன்றாகிய ஜலத்தின் சேர்க்கையால் அது சுழன்றதேயல்லாமல் அப்படிச்செய்வதற்குமுன் அது அவர்மடியிலிருந்தபோது சுழலவில்லையே. இது பூதங்களின் சையோகத்தால் எதுவும் உண்டாகிறதென்று சுத்தலவுகிகர்கள் சொல்லுகிற மொழியை ஊர்ஜிதப்படுத்துகிறதேயல்லாமல் வேறொன்றுமில்லை. அது எப்போதுஞ் சுழன்றுகொண்டேயிருந்தபோதிலும் அதைக்கடவுளினுடைய மகிமையென்னவேண்டுமோ? பூதங்களெல்லாம் ஒன்றோடொன்று மருவிவியாபித்துக்கொண்டிருப்பதினாலே எந்த பூதத்தினாலாவது அது அப்படிச்செய்வதாக எண்ணக்கூடாதோ? நாம் காணுகிறயாவும் பூதங்களின் சையோகத்தா லுண்டாகின்றனவென்று பூததத்துவசாஸ்திரிகள் பரிசோதித்துக் கண்டறிந்து நிலை நாட்டியிருக்க, இந்தப்புல்லைப்பற்றித்தான் அவர்கள் கண்டறிவது கஷ்டமாய்விடுமோ? கடவுளினுடைய மகிமையையறியாதவ ரொருவருமில்லை.அவருடைய சிருஷ்டியென்று ஆஸ்திகர்களால்சொல்லப்பட்ட பூமி, ஆகாயம், சூரியன் சந்திரன், நட்சத்திரங்கள், சமுத்திரம், மனிதனுடைய கைவிரல்கள் அவற்றிலுள்ள ரேகைகள், பூண்போன்ற நகங்கள், ஒளியுள்ளகண்கள் முதலிய சராசரங்களைத்தினந்தோறும் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள். ஆயினும், அம்மலையாளத்தார் கடவுளினுடைய மகிமையைத்தெரிவிக்க அந்த அருமையானபுல்லைக்கஷ்டப்பட்டுத் தமது தேசத்திலிருந்து எடுத்துக்கொண்டுவந்து நமககுக்காட்டிச் சந்தோஷிப்பித்ததற்காக நாம்வந்தனஞ் செய்யவேண்டும்.

சில நாளுக்குமுன்னமே நாம் களிக்கும்படியாக மழைபெய்ததும் கடவுளினுடைய மகிமைதானே ! அதற்குமாறாக அன்று ராத்திரியே வானங்குமுறி இடி இடித்து நம்மைநடுங்கச்செய்து, சகாயம் பண்ணும்படி அர்ச்சுனனைக் கூப்பிடச்செய்ததும் அவருடைய மகிமைதானே ! சமமாக மழைபெய்வித்து செடி மரம் புல்பூண்டுகளைச் செழிக்கச்செய்ததும் அம்மகிமைதானே ! மழையில்லாமல் உலரச்செய்ததும், அதிகமழைபெய்து அழுகச்செய்ததும் அம்மகிமைதானே ! சாணம்-குப்பை-மல முதலிய கசுமாலங்களில் புழு பூச்சிகளை ஜனிப்பிக்கிறதும் அம்மகிமைதானே ! அந்தபூச்சிகளை பட்சிகள் பக்ஷிக்கும்படிசெய்கிறதும் அக்கடவுள் மகிமைதானே ! அப்பட்சிகள் முதலிய ஜீவராசிகளைக் காற்று மழையிலடிபட்டுச் சாகும்படிசெய்கிறதும் அம்மகிமைதானே ! நன்றாய் உலர்த்திப்பதஞ் செய்துவைத்திருக்கிறதோல் புழுக்காதிருப்பதும் அம்மகிமைதானே ! அப்படிப்பட்டதோலையே மண்ணில்புதைத்துவிட்டால் ஈரமுதலிய பூதசையோகத்தினால் அது புழுக்கிறதும் அம்மகிமைதானே ! மனிதனுடைய மலப்பையில் கிருமிகளையுண்டாக்கி, வயிற்றுவலியினால் அவனை வேதனைப்படுத்துகிறதும் அம்மகிமைதானே ! அவன் தன் சுகத்திற்காகப் பேதிக்குச்சாப்பிட்டால், மலத்துடனே அக்கிருமிகளைவெளிப்படுத்தி அவற்றைச்சாகும்படி செய்கிறதும் அம்மகிமைதானே ! அவன் பேதிக்குச்சாபிடாதிருந்தால் வயிற்றுவலி அவனைவிட்டகலாதிருக்கும்படிச்செய்கிறதும் அம்மகிமைதானே ! மனிதனுடைய சுகாசுகங்களுக்குக் கர்மத்தைக் காரணமாகச் சொல்லுவரேயன்றி, மேற்கண்டவற்றிற்குச் சொல்லக்கூடாதல்லவா ? மனிதனைச் சிலநாள் செல்வந்தனாக்கி, பின்பு ஏழையாக்குவதும், சிலநாள் சந்தோஷமுள்ளவனாக்கி பின்பு துக்கமுள்ளவனாக்குவதும் அம்மகிமைதானே ! இதற்குக்காரணம் கர்மமென்றபோதிலும், 'அவனன்றி யோரணுவுமசையாது' என்பதினால், கர்மத்தை விளைவித்ததும் அம்மகிமைதானே ! கடவுளினிடத்துமகிமை துலங்குவதையறிய அநேகமுகாந்தரங்களிருக்கும்போது, மலையாளத்தார் புல்லைக்கொண்டுவந்து புதுமைகாட்டினார். அன்றியும், நாஸ்திகர்களோடுவாதாடிநாளைக்கழிப்பதைப்பார்க்கினும், அக்காலத்தைப்பரமசிவனைவழிபடுவதிற்செலுத்தினால் கடைத்தேறலாமென்று புத்திசொல்லினராம். இதற்காக அவர்கள் சந்தோஷப்பட்ட போதிலும், விசாரணையினால் உண்மையறியவேண்டியதைவிட்டு, பழயபடிமூடநம்பிக்கையிலேதானே அழுந்திக்கிடக்கும்படி புத்திசொன்னதற்காக நாம்விசனப்படவேண்டும்.

A. M

விபூதிதாரணம்.

முற்காலத்திலே சனற்குமாரபகவான் சிவபெருமானை நமஸ்கரித்து மானுடர்களுக்கும் முத்திபெறுமாறு இலகுவாய் வருத்தமில்லாததாய் இருவினையகற்று நன்மருந்தாய் அறிவைப்பயப்பதாய் கருதியவைகளை யுதவுவதாய் உள்ள ஓர் தருமத்தை அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தலும், அச்சிவபெருமான் கிருபைகூர்ந்து சங்குபோலும் வெண்ணிறத்தையுடைய விபூதியைத்தரிப்பது மிக மேலாயதருமமென்று அருளிச்செய்தார். அங்ஙனம் சனற்குமார முனிவர் அவ்விபூதிதாரணவிதிகளையு மருளிச்செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தலுஞ் சிவபெருமான் பூதி விபூதி ரட்சை பசிதம் நீறு பசுமம் க்ஷாரம் என்பன ஒருபொருட் சொற்களென்றும் இவற்றுள் பூதி விபூதி என்பன (தரித்தவர்க்குச்) செல்வத்தைக்கொடுப்பது (வி என்பது மிகுதிப்பொருளைத் தரும் அடைமொழி) ரக்ஷை என்பது காப்பது என்னும் பொருளை யுடைத்து; பசிதம் என்பது சிவத்துவத்தை விளக்குவதென்னும்பொருளது; நீறு பசுமம் என்பது பாவங்களை நீறுக்குமென்னும் பொருளையுடையது. க்ஷாரம் என்பது மலத்தை யகற்றுவதென்னும் பொருளையுடையது என்றும், இவ்விபூதி கற்பம் அநுகற்பம் உபகற்பம் என மூன்றுவகையென்றும் இம்மூன்றுவகையல்லாதது அகற்பமெனப்படுமென்றும், இவ்விபூதியை விளைப்பது பசுவின் சாணத்தைக்கொண்டேயாகலின் நம துலகத்திலே நம் முன்னிலையிலே இருக்கும் நந்தியினருகே நந்தை சுபத்திரை சுரபி சுசீலை சுமனை என்னும் பசுக்களை உயிர்கண்மேலிரங்கிப் பூமியின்கண்ணே விடுத்தனமென்றும் (நந்தை கபிலநிறம் சுபத்திரை கருமைநிறம் சுரபி வெள்ளைநிறம் சுசீலைபுகைநிறம் சுமனை செந்நிறமாம்) அப்பசுக்களின் கொம்பினடியில் பிரம விஷ்ணுக்களும் கொம்பு நுனியில் கோதாவரி முதலிய தீர்த்தங்களும் சராசர வுயிரும் சிரசிற் சிவபெருமானும் நெற்றிநடுவில் சத்தியும் மூக்குநுனியில சுப்பிரமணியக்கடவுளும் மூக்கினு ளிந்திராதிபரும் இரண்டுகன்னநடுவி லச்சுவினிதேவரும் இரண்டு கண்களிற் சந்திர சூரியரும் தந்தத்தில் வாயுவும் நாவில் வருணனும் நெஞ்சிற் கலைமகளும் கண்டத்தில் யமனும் இயக்கரும் உதட்டி லுதயார்த்தமனசந்திதேவரும் கழுத்திலிந்திரரும் முரிப்பி லருக்கதேவரும் மார்பிற் சாத்தியரும் காலில் வாயுவும் முழந்தாளில் மருத்துவரும் காற்குளம்பு நுனியில் நாகரும் குளம்பு நடுவிற் கந்தருவரும் குளம்பின்மேலிடத்தி லரம்பயரும் முதுகிலுருத்திரரும் சந்துக்களி லட்டவசுக்களும் அரையிற் பிதிர்தேவதைகளும் யோனியிற் சத்தமாதாக்களும் குதமான அபானத்திற் றிருமகளும் அடிவாலில் நாகாதிபரும் வாலுரோமத்தி லாதித்தியரும் கோசலத்தி லாகாயகெங்கையும் கோமயத்தில் யமுனாநதியும் உரோமங்களில் முனிவர்களும் வயிற்றிற் பூமிதேவியும் மூலைகளி லெல்லாக்கடல்களும் வயிற்றிலும் இருதயத்திலும் முகத்

திலும் மூன்றக்கினிகளும் எலும்பிலுஞ் சுக்கிலத்திலும் யாகத்
தொழில் முழுமையும் சமஸ்த அங்கங்களிலும் கற்புடைய மட
வாரும் இருப்பார்கள்; ஆதலினாற் பசு விசேஷ முடையதென்
றும், அதனுடைய மலத்தை எடுத்தற்கு அதை விதிப்படி பூசித்
து கோசாவித்திரியென்னும் மந்திரத்தை நூறுதரஞ் செபித்து
அதன்பின் கோமயங்கொள்ளல் வேண்டுமென்றும் கன்று பிர
சவித்து பத்துநாட் செல்லாதபசுவும் கன்னிப்பசுவும் கன்று
சாவப்பெற்ற பசுவும் கிழப்பசுவும் மலட்டுப்பசுவும் மலத்தை
த் தின்னும்பசுவும் கருவயிற்றுடைய பசுவும் இலட்சணவீன
மானபசுவும் என்றின்னோரன்னவை குற்றமுடைய வாதலின்
இவற்றின் கோமயங் கொள்ளலாகாதென்றும், கோமயங் கொ
ள்ளுதற்கு அட்டமி அமாவாசை பூரணிமை சதுர்த்தசி சூரிய
சந்திரகிரகணகாலங்களும் பங்குனிமாசத்திற் பசானமென்னு
ம் ஓர்வகை நெல்லின் தாளைமேய்ந்த பசுக்களின் சாணமும்
நன்றாமென்றும், முற்கூறிய தினங்களில் கோமயங்கொள்ளுத
ல் சாந்திகம் பௌட்டிகம் காமதம் என்னும் மூவகை; அவற்
றுள் பசுவின் பிற்றட்டிலே கைவைத்தேற்பது சாந்திகமாம்,
பூமியில் விழுமுன் தாமரை யிலையிலேனும் பலாச விலையிலே
னும் ஏற்பது பௌட்டிகமாம், பூமியில் விழுந்தபின் மேலுங்கி
ழும் நீக்கி யெடுப்பது காமதமாம் என்றும் அவ்வாறெடுக்க
ப்பட்ட கோமயத்திற் பஞ்சகவ்வியம் விட்டுப்பிசைந் துறட்டி
ப் பதாவிரித்து அதன்மேலன்றன்றே உலரவைத்து சிவாச்
கினியைக்கற்பித்து அதனாலே தகித்தபின் அவ்விபூதி நன்றாச
விளைந்ததையறிந்து ஆராய்ந்து கருகல் முதலியவறறைத்தள்ளி
எடுக்கவென்றும்; சுவக்கியானகுரு.

(இன்னும்வரும்.)

அவலட்சணவிசேஷப்பிரசங்கம்.

———o———

ஓர் பானுவாரப் பிரசங்கத்திலே, பூமி முதலிய அண்டங்க
ளைப்பற்றி பிரசங்கியார் உபந்நியசித்தபோது, ஆகாயமு
ம் உருண்டைவடிவா யிருக்கிறதென்று உபந்நியசிக்கப்பட்ட
தாம். ஆகாயமென்பது வெளியாயின், எவ்வகைப்பட்ட அ
ண்டங்களும் இருப்பதற்கிடமாகிய வெளி அகண்டமாயிருக்
க, அதற்கு உருவேற்படுத்தினது—தங்கள் கடவுளுக்குக் கை
கால் முளைக்கச்செய்ததுமன்றி, உற்சவகாலத்தில் வேறே து
ண்டுபுட்டம் கை கால்களைத்தொடுத்து அதைக் கண்டப்படுத்
தியிருக்கிறபடியால், வெளியானது அதற்கு மிஞ்சியிருக்கப்ப
டாதென்றோ, தெரியாமையினாலோ யாமறிகிலோம். இது
நேராய் எங்களுக்குச் சம்பந்தப்படாத விஷயமாயினும், கே
ட்பவர்களில் சிலர் ஒருவேளை ஏமாந்து நம்பியிருப்பார்க ளெ
ன்கிற சந்தேகத்தினால் சூசனையாகக் காட்டினோம். இந்த அ
வலட்சணப்பிரசங்கத்தினும் அதிகப்பிரசங்க மென்னவென்று
ல்—எங்கள் பத்திரிகையின் பெயராகிய "தத்துவவிவேசினி"
என்னும் எழுத்துகள் குஷ்டரோகம்பிடித்து விகாரமா யிருக்
கின்றனவென்றும், சமாஜத்தார் எழுதுகிற அவலட்சண
மான வசனங்களுக்கு இடங்கொடுக்கிற பத்திரிகையின்
பெயராகிய "சுதேசாபிமானி" என்னு மெழுத்துகள் லட்சுமீ
கரமா யிருக்கின்றனவென றுஞ் சொல்லித் தமது வெகுளித்த
னத்தை வெளிப்படுத்தினராம். இப்படியாயின், மற்றைப்பத்
திரிகைகளின் எழுத்துகள் நடுத்தரமா யிருக்கின்றனபோலும்.
அவ்வவ்வெழுத்துகள் உரியவர்களுடைய இஷ்டப்படி மனித
னால் செதுக்கப்பட்டதென் றறியாமல், அவரவருடைய குண
த்திற்குத் தக்கபடி பரமசிவத்தின் அருளால் அமைக்கப்பட்ட
னவென்று நினைந்திருப்பர். இவருடைய மனதின்படி செது
க்குவிக்கக்கூடும்; அப்படிச்செய்தால் அவை இப்போ திருக்கு
மெழுத்துகளினிடத்துப் பிரியமுற்றவர்களுக்கு விகாரமாகத்
தோன்றுமே. ஒருவன் யாவரையும் சந்தோஷிப்பிக்க வல்ல
னல்லவென்பதை அறியார். தகப்பனும் பிள்ளையும் கடைத்
தெருவில் விலைகூறக் குதிரையை யோட்டிக்கொண்டுபோன
கதையையாவது வாசித்திருப்பவர், மேற்கண்ட வண்ண
ம் சொல்லியிருக்கமாட்டார். அச்செழுத்துக ளேற்படுத்தப்
பட்ட ஆதிகாலத்தில் அவ்வெழுத்துகளால் சிவநாமம், ஹரிநா
மம், கணபதிநாமம் முதலிய நாமங்கள் பதிக்கப்பட்டுள்ளன.
அக்காலத்து எழுத்திற்கும் இக்காலத்து எழுத்திற்கும் எவ்வள
வோ பேதமுண்டு. அதினாலே, அந்நாமங்களுக்குரிய எழுத்
துகளுக்குக் குஷ்டரோகம் பிடித்ததென்று சொல்லலாமா? அ
ல்லது அந்நாமங்களையுடைய தேவதைகளுக்கு அக்காலத்தில்
குஷ்டரோகம் பிடித்திருந்ததென்று சொல்லலாமா? சொல்
லக்கூடாதே. சிறுபிள்ளைகள் ஒருவனுக்கொருவன் "அடே, எ
ம்பொத்தகம், அயகாயிருக்குது, உம்பொத்தகம், ஏ! (ப்ஈ)யா
யிருக்குது" என்று சொல்லிக்கொள்வதுண்டு. இவ்வாறு இ
ன்றைக்கு எழுத்தை ஏளனஞ்செய்தவர்கள் நாளைக்குத் தங்க
ள் முகக்கோணலைத் தாங்களறியாமல், நாஸ்திகர்களுடைய மு
கம் எவ்வளவு விகாரமாயிருக்கிறதென்று சொல்ல ஆரம்பிப்
பார்கள். இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக, அந்தப் பிரசங்க தின
த்திலேதானே அவ்விடம் வந்திருந்த கும்பகோண மாயவரஞ்
சாமியாரொருவர் நாஸ்திகர் நாவிலே சரஸ்வதிவாழாமற்போ
கக்கடவதென்று சாபங்கொடுத்தனராம். இதனாலே ஸ்வாமியா
ருடைய நிலைமையைத் தெரிந்துகொண்டோம். 'மொதட்டி
தேவுடு ஏமோசேஸ்த்தே ஹநுமந்தராயுனிகிதெப்பதிருநானு'
என்றாற்போல, அவர்களுடைய முதற்கடவுளே காற்றாய்ப்ப
றக்கச்சே, நடுவில் சரஸ்வதி எங்கிருந்துவந்து நட்டுக்கொண்
டாள். 'பாதியுடலிற் பரமனொரு பெண்ணைவைத்தான், மா
தொருத்தி தன்னை மணிவண்ணன்மார்பில்வைத்தாள், பூங்கம
லவேதனொரு தேமொழியைநாவில்வைத்தான், என்றபடி மற்
றிரண்டுதேவர்களும் தத்தம் மனைவியரை வெகுபத்திரமாகவை
த்திருப்பதுபோலப் பிரமனும் தன் மனைவியாகிய சரஸ்வதியை
த் தன்னுடைய நாவில்வைத்திருக்க, எந்தச்சமயத்தில் தன் க
ணவனை வஞ்சித்து இவர்களுடைய வாயில்வந்து புகுந்து
கொண்டனளோ! இவள் இந்திரசால மகேந்திரசாலங்கற்ற ம
கா துஷ்டையாயிருக்கவேண்டும்! இவர்களுக்குள்ளும் ஒவ்
வொருவருடையவாயில் ஒவ்வொரு நாள் வசிக்கின்றனளோ,
அல்லது ஒருவருடைய வாயில் ஒருவிரலும் ஒருவருடைய வா
யில் மூக்கும் மற்றொருவருடையவாயில் காலும் இவ்விதமாக
இருக்கின்றனளோ! நியாயங்களை யெடுத்துக்காட்டி நாஸ்திக
ர்களை நல்லவழியில் திருப்ப எத்தனப்பட்ட இந்த சமாஜத்தா
ருக்குப் பிரசங்கிக்கச் சத்விஷயமொன்றுங் கிடையாதா? ஐ
யோ பரிதாபம்! ஆரம்பித்த சிலநாளுக்குள்ளாகவே அலுத்து,
நாஸ்திகர்களைச் சாபத்தால் நாசஞ்செய்யத் தலைப்பட்டது எ
ன்ன உபகாரசிந்தை! இனி நாஸ்திகர்களுடைய நியாயப்பிர
மாணமென்னும் பாணத்திற்கஞ்சி 'ஆத்தாளே, அம்மாளே' எ
ன வசைச்சொற்களைச் சரமாரியாகப் பொழிந்து வெற்றிபெ
ற்றோமென்கிற விருதுக்கொடியுடனே ஊர்கோலம்வந்து ச
மாஜம் ஒழிந்துபோகும்போலும். இன்னதுசொன்னால் இன்
னது விளையுமென்கிற அவ்வளவு யோசனையில்லாத அந்தசமா
ஜத்தார் நாஸ்திகர்களுக்குத் தாய் தாரமென பேதமிராதென்
று சொன்னதுபற்றி நாம் கூறியநியாயங்களை கவனியாமல் ம
றுபடி விவேகமற்றபேச்சுப்பேசினதற்காகக் கண்டித்து அவர்
களைச்சீர்ப்படுத்துவது நமது கடமையாதலால் சுருக்கமாகச்
சொல்லி, பிரசங்கியாருடைய சொற்களைக்கேட்டிருந்த புத்தி
மான்கள் அவ்விடத்திலேதானே அருவருப்படைந்தார்களென
நாம் கேள்விப்பட்டதினால் இந்தமட்டில் நிறுத்தினோம்.—அறி
விலிகளினிமித்தம் வீண் வார்த்தை பேசும்படி நேருவது விச
னகரமானகாரியம்.

A. M.

உள்ளூர்மெம்பர் - மூனறுமாசத்தறகு—ரூ 3— 0—0
வெளி „ „ —ரூ 1—14—0
செலுத்தவேண்டும். அப்படி சேருகிறவருக்கு "தின்
கர்" என்னும் இங்கிலீஷ் பத்திரிகையாவது, "தத்து
வவிவேசினி" யாவது இலவசமாக அனுப்பப்படும்.

தத்துவவிவேசினி

நான்குபக்கம், பிரதி 1க்கு விலை அணா 1.

தமிழ்சந்தாவிபரம்.

உள்ளூர்—(அட்வான்சு.)		Rs.	A.	P.	வெளியூர்—(அட்வான்சு.) (தபாற்செலவுஉள்பட)		Rs.	A.	P.
மாசம்	1க்கு	0	4	0	மாசம்	1-க்கு	0	5	0
ஷை	3-க்கு	0	10	0	ஷை	3-க்கு	0	13	0
ஷை	6-க்கு	1	2	0	ஷை	6-க்கு	1	8	0
வருஷம்	1-க்கு	2	2	0	வருஷம்	1-க்கு	2	14	0

எல்லாத் தமிழ்ப்பத்திரிகைகளையும்
சென்னை முத்தியாலுப்பேட்டை இலிங்கசெட்டிவீதி
307 - வது நம்பர் வீட்டில்
பு. முனிசுவாமிநாயகருக்கும்;
1886ம் - வருஷ முதல் சந்தாக்களையும்,
இங்கிலீஷ் பத்திரிகைகளையும்,
வேப்பேரி சில்வர்ஸ் ரோட்டில்
மதிறாஸ் செகுலர்சொசைட்டி ஆனரரிசெக்ரிட்டேரி
மெஸ்டர். அப்ஷன்துரை யவர்களுக்கும்,
அனுப்புதல்வேண்டும்.

Printed and Published for the Proprietor at the
VURTHAMANATHARUNGINI PRESS, No. 174,
Dayaraja Moodelly Street,—Madras.